

— То е както съ омото си да ги видяхъ, ако ги похваняхъ; тогази знамъ наздраво какво имамъ на срѣща си.

— Тъй, отговорила Станка, ты ми даде напредъ добръ примѣръ, познахъ, че си много юнакъ! Ако не бѣхъ та блѣснала къмъ портата, ты щеше да накарашь мене да я отварямъ.

— Много си има мѣстото менѣ да са присмивашъ, отговоря ѝ Дончо, ами ты на ли бѣше са скрыла задъ Найденча?

— Пъкъ Найденчо задъ мене, рѣкла дяволската малка Руссанка.

— Добръ дѣ, казалъ имъ г. Божинъ, разбрахъ, че нема защо да си намѣрвате кривды на единъ другиму, синца сте са показали много юнацы. Но Дончовата бѣлѣжка си има мѣстото, защото каквото плашило и да ни са струва, че ни са вѣстява, стига да похванемъ съ рѣка, което на плаши и страха ни ще са разшилѣй. Дѣто не сме са погрижвали отъ дѣтинство тъй да правимъ, докарва туй, кога порастемъ наоколо си се вѣды да глѣдаме. Доде ми на умъ връхъ туй отгорѣ една исторійка много смѣшна, да ви я прикажѣ.

Дѣцата радостливо набиכולили г. Божи-на и той захваналъ да разказва тъй:

„Въ бащината ми къща е случката. И-